

Poštnina plačana v gotovini!

Odmev iz Afrike

Julij — Avgust 1934

Odmev iz Afrike. Katoliški misijonski list v podporo afriških misijonov in oprostitev zamorskih sužnjev. Blagoslovljen po štirih zadnjih papežih. Izdaja ga Družba sv. Petra Klaverja.

»Odmev iz Afrike« stane letno 10 Din, 5 lir, 2.50 šil., 60 am. cts. Vsako leto ima prilogo »Klaverjev misijonski koledar«. S prilogo stane 15 Din, 7 lir, 3.10 šil.

Blagovolite naslavljati na: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ul. 1. (Ček. štev. 10.887.)

Za Jul. Benečijo: Rim (123), via dell' Olmata 16.

Za Avstrijo: Salzburg, »Claverianum«.

Naše slike.

1. *Sveta Mala Terezija Deteta Jezusa trosi cvetke milosti na uboge zamorčke.* Kot vsem znano, je sveti oče Pij XI. imenoval sv. Malo Terezijo za patrono vseh katoliških misijonov. To pa zaradi njene izredne ljubezni in gorečnosti do misijonov, ko je še živela in katero kaže zlasti sedaj po svoji smrti. Že kot otrok je zelo rada poslušala pripovedovati o misijonih, posebno ubogi zamorčki so se ji v srce smilili. V njenem življenjepisu beremo, da je sv. Mala Terezija imela dva duhovna bratamisijskarja, katerima je s privoljenjem prednice smela včasih pisati. V poslovnem pismu je pisala: »Če pojdete v Afriko, vam bom sledila. Vedno bom — v duhu — pri vas.« — Malo časa preden je umrla, je Terezika rekla prednici: »Po moji smrti ne sprejemajte vencev, da bi mi krasili rakev. Prosite rajši, naj bi s tistim denarjem odkupili iz sužnosti uboge zamorčke. Rada bi imela malega Teofana in Malo Marijo Terezijo.« — Da, ubogi zamorčki in sv. Mala Terezija se razumejo dobro. Koliko dobrot jim je že izprosila, pa tudi dobrotnikom ubogih afriških misijonov. O, naj jih še!

2. *Zamorski bogoslovci iz Ashante s svojim čast. predstojnikom.* Mnogo zamorskih mladeničev je zelo dobrih in nadebudnih. Prav pridni so. S pomočjo milih dobrotnikov upajo doseči svoj ideal — duhovski poklic. Poglejte lepo sliko na zadnji strani ovitka. To je up misijonarjev, to so ljubljenci Jezusovi. V zadnji vrsti, na desno poleg kipa sv. Male Terezije stoji duhovni sin neke slovenske dobrotnice. Tudi v teh časih hude krize ga velikodušno podpira. Črni bogoslovec pa vrača to nesebično ljubezen svoje duhovne matere z iskreno hvaležnostjo in sinovsko vdanostjo. Piše ji tudi pisma, katera posreduje Družba sv. Petra Klaverja. S privoljenjem blage dobrotnice priobčimo v tej številki »Odmeva« (glej str. 100), zadnje pismo njenega duhovnega sina. — Radevolje dajemo pojasnila glede posinovljenja zamorskih sirot in črnih bogoslovcev. Pišite na naš naslov.

Po štiridesetih letih.

*»Najbolj božje med vsemi božjimi
deli je: delati za zveličanje duš.«*

(Geslo Marije Terezije Ledochowske.)

Z največjo hvaležnostjo do ljubega Boga smo se spominjali letos 29. aprila 1894. Ta dan je namreč klečala grofica Marija Terezija Ledochowska pred namestnikom Kristusovim na zemlji, pred sv. očetom Leonom XIII. Prišla ga je prosit za dovoljenje, da sme ustanoviti »Družbo sv. Petra Klaverja«. Sveti oče je to rad dovolil in podelil svoj poseben blagoslov za novo ustanovo. Družba je ves čas imela ta dan za svoj ustanovni dan. Letos pa ga je praznovala še s posebno hvaležnostjo do Previdnosti božje, ki ji je vsa ta leta naklanjala toliko pomoči in dobrot. Obenem je 29. april tudi rojstni dan naše ustanoviteljice, služabnice božje Marije Terezije Ledochowske. Rodila se je 29. aprila 1863.

In ker obhajamo letos dvanajstič spomin njene blažene smrti — dne 6. julija — zato se nam zdi zelo primerno, da se te velike in bogoljubne duše spet z nekaj besedami spomnimo, in sicer njene smrti in njenega groba.

Ob smrtni postelji — na njenem grobu.

Ljubi Bog je določil, da je Marija Terezija umrla na svetem kraju, v večnem mestu, v Rimu. Tam, kamor hrepeni toliko src, kamor hiti vsako leto in je hitelo zlasti še v minulem svetem letu toliko pobožnih romarjev — saj naša beseda »romar« pride od besede »Roma — Rim«, torej obiskovalec Rima. In mnogi romarji so obiskali ob tej priliki tudi sobico, v kateri je služabnica božja Marija Terezija umirala, — in grob, v katerem njeni zameljski ostanki zdaj počivajo. A ne samo osebno prihajajo romarji, mnogi, ki ne morejo priti, ji pošljejo svoje odposlance: pisma. Na postelji, na kateri je služabnica božja umirala, vedno leži cela množica pisem. Koliko pisem je dobivala ona v življenju, a tudi po smrti jih dobiva. Živi še pač v srcih mnogih. In ji pišejo, ji tožijo svoje srčne zadeve, jo prosijo pomoči.

Njena sobica je ostala, kakršna je bila ob njeni smrti. Otroška vdanost in veliko spoštovanje njene naslednice sta poskrbeli, da ni bilo v nji popolnoma nič spremenjeno. Tako vidi vsak obiskovalec sobico, kakršno je služabnica božja Marija Terezija zapustila tisto jutro 6. julija 1922. Na steni še visi ura, kot je ob njeni smrti; ravnotako podoba presvetega Srca, podoba Matere božje, stenski kalendar. Na njeni pisalni mizi je tudi še vse tako, kot je bilo ob jutru njene smrti. Poleg mize na stolu je pripravljen ročni kovčeg, ki ga je služabnica božja Marija Terezija jemala s seboj na misijonska potovanja.

Tu v tej sobici je ona trpela, tu je svoje trpljenje dokončala. Pa je, preden je oči za vedno zatisnila, morala gledati nekaj nadzemskega. Zakaj njeno obličje se je nenadoma vse izpremenilo, zjasnilo, in trikrat se je blaženo nasmehljala. Vsi, ki so bili zbrani okrog umirajoče, duhovnik in vse njene duhovne hčere, pomožne misijonarke, so ta trikratni blaženi smehljaj določno videli. In zdaj prihajajo sem duhovniki in svetni verniki. In spoštljivo poklekajo ob belo pogrnjeni postelji, molijo in prosijo pokojno pomoči. In s kakšnim spoštovanjem ogledujejo predmete, ki jih je služabnica božja rabila, s kakšnim svetim zaupanjem se jih dotikajo!

In ta pisma, pisma na njo, ki je ni več med živimi, kako glasno nam govorijo! Kako živ mora še vedno biti spomin na to svetniško dušo, mater Afrike. In prepričani smo lahko, da bo na vsa ta pisma iz vseh delov sveta rade volje odgovorila. Odgovorila z milostmi, ki jih bo od Boga izprosila.

In njen grob! — Rajni cerkveni knez kardinal Frühwirt je rad obiskoval »Campo Santo«, t. j. »sveto njivo«, ki leži tik za cerkvijo sv. Petra. In je ves vesel pripovedoval, da vedno najde na grobu služabnice božje Marije Terezije cvetlice. Veselilo ga je to, saj jo je dobro poznal že, ko je svoje veliko delo započela in se je morala boriti z mnogimi težavami in zaprekami.

Da, rože so vedno na njenem grobu. A vidimo tam še nekaj. Kako prihajajo romarji iz vseh delov sveta in pobožno ob grobu poklekajo. Molijo ob grobu, zaupno pomoči prosijo. Ob koncu molitve sklonijo glavo, spoštljivo poljubijo hladni marmor nagrobne plošče. In še nekaj storijo: s čelom se dotikajo. Visoko čelo klonijo k tlom. To ni samo navadna prošnja, je nekaj več; namreč, da bi tudi v njih srca šinilo nekoliko duha in svete navdušenosti srca, ki tu spodaj počiva. Za čast božjo, za zveličanje duš najubožnejših na svetu, za uboge zaničevanje zamorce je vse življenje gorelo to srce. Tega duha si žele tudi ti pobožni obiskovalci. Tudi napis, ki je v latinskem jeziku zapisan na marmornati plošči, govori o tem duhu velike pokojnice:

ARDENTI AMORIS DIVINI FLAMMA ET ZELO
PROPAGANDAE SALVATORIS NOSTRI
GLORIAE DE PROCURANDAE ANIMARUM SALUTIS
AESTUANS VITAM TOTAM MISSIONIBUS
AFRICANIS FOVENDIS DEVOVIT.

Po slovensko: Vneta od ognja božje ljubezni in vsa goreča za razširjanje slave Zveličarja našega in za duš zveličanje, je vse svoje življenje v podporo afriškim misi-jonom posvetila.

Pismo zamorskega semeniščnika svoji duhovni materi.

Ljuba dobrotnica!

Skoraj eno leto bo od tega, odkar sem Vam zadnjič pisal. Dovolite, prosim, da Vam zopet malo sporočim, kako sem med tem časom napredoval.

Ne morem Vam z besedami izraziti, kako sem Vam hvaležen za vse Vaše dobre, katere mi izkazuje. Navdajajo me globoka čustva hvaležnega otroka. Vedno molim za Vas, moja duhovna mati in velikokrat darujem sveto obhajilo za Vas. Ko bom duhovnik, se Vas bom spominjal pred oltarjem Gospodovim. Nikdar ne bom pozabil, za koliko duhovnega in telesnega blagostanja se Vam imam zahvaliti. Gotovo Vas stane veliko žrtvic, da me morete tako velikodušno podpirati, sedaj v tej splošni krizi.

Kdo pač drugi kot krščanska usmiljenost more človeku svetovati, da se tudi sedaj, enako kot poprej, v tako blagi meri zavzame za ubogega posinovljenega otroka. Da pomagata enemu, ki ga še niste videli, je nad vse plemenito.

Zelo žal mi je, da svoje hvaležnosti ne morem izraziti z besedami, kot bi jo rad. Vendar, ker delam to po Bogu, potem besede ne bodo bitne, Bog bo gotovo izpolnil, za kar ga ponižno prosim. On naj Vas blagoslovi in naj Vam pomaga, da boste zamogli tudi v bodoče skrbeti zame, kot ste doslej. To je moja vsakdanja molitev. Poleg mojih staršev boste Vi v mojem srečju prvi deležni molitev, katere bom nekoč opravljal kot duhovnik Gospodov. Kar se tiče uspehov, zaupajmo. Zaupanje v Boga bo zmagalo.

Gotovo Vas bo zanimalo, če Vam povem, da je letos število bogoslovcev v našem semenišču narastlo od trinajst na dvajset. In za bodočnost upamo, da jih bo še več. Medtem, ko se na eni strani veselimo novih semeniščnikov, nas na drugi strani vzpodbujata dva bogoslovca, ki sta letos meseca majnika prejela tonsuro.

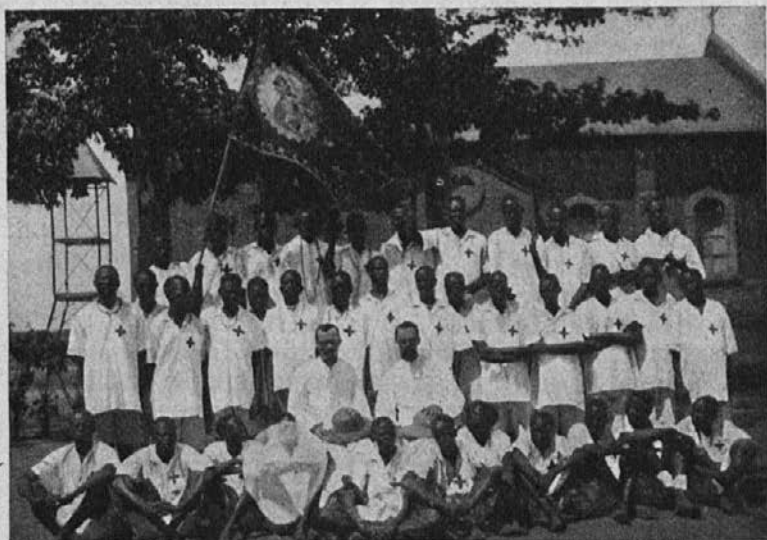
Izleti, telovadba, posebno pa večerno delo na vrtu nam napravlja mnogo veselja. Sedaj pa, ljuba dobrotnica, prosi Vaš duhovni sin, da bi smel pismo končati.

Želim Vam srečno življenje ter božjo milost in blagoslov. Po tem zemeljskem življenju pa da bi se nekoč razveseljevali v družbi svetnikov.

S pristrčnimi pozdravi ostanem

Vaš vdani sin v Jezusu Kristusu

Francišek Insaído, l. r.

»Srce Jezusovo, Tebi obljubimo večno zvestobo.«
Katehisti apostolske prefekture Bahr-el-Gebel.

Misijonski doživljaji zamorskega duhovnika.

Po lastnem pripovedovanju P. Tryphona Rwehungura, misijon Kihanja.

Misijonarjevi veseli in žalostni dnevi.

Imam štiri podružnice, ki jih obiskujemo trije duhovniki po vrsti, da imajo kristjani priložnosti dovolj za prejem sv. zakramentov. Rutete, podružnica, šteje sedaj 236 novo-kristjanov, 196 katehumenov in postulantom in 141 učencev in učenk. Ta podružnica obeta lepih sadov v vinogradu Gospodovem. V letu 1930 sem tu sezidal kapelo, ki je 20 m dolga in 4 m široka; vse je iz lesa in ilovke. Streha je pokrita z bananovim listjem. Kako revno je vse! V kapeli so sledeče stvari: oltar, spovednica, tabernakelj, ciborij, mašna knjiga, dva svečnika, dve obhajilni mizi in en dvobarven mašni plašč. To je vse. Z drugim si pomagam kakor si vem in znam. Pa navzlic tej revščini stanuje Jezus v naši cerkvi, kot stanuje v krasnih evropskih cerkvah. Tudi je tu velika šupa iz trstikovine in trave sestavljena,

ki služi za šolo katehumenom in učencem. Drugo leto nameravam sezidati šolo iz kamenja. Toda kje bom dobil potrebnih sredstev?

Dogodek z levom.

Bilo je 3. decembra 1930 na god sv. Frančiška Ksaverija. Bival sem že dva dni v Rutete in pripravljaj kristjane na božične praznike. Ta dan je deževalo od pol 8 zjutraj do 6 zvečer. Povsod je bilo vse na vodi. Ob pol 7 sta šla moja dva mala strežnika v vas po večerjo. Pred kapelo sta zakurila, ker je bilo mrzlo vsled celodnevne deževanja. Kapela ni imela ne vrat ne oken, ker še ni bila do-delana. Sam sem sedel v kapeli, poleg mene je gorela luč, in sem molil brevir.

Naenkrat sem začul zunaj v temi grozno rjojenje. Malo sem posluhnil, a sem potem molil naprej. Zopet začujem rjojenje; sedaj pa komaj 3 do 4 minute oddaljeno.

Zopet v tretje! Lev je stal že pred kapelo in rjul na vso moč. Brevir mi je padel iz rok, od samega strahu sem trepetal... Kaj naj storim? Ubežati nisem mogel.

Pokleknil sem in goreče molil: »Sv. Frančišek Ksaverij, glej, umrl bom za duše na tvoj praznik.« Vstal sem, vzel svetiljko in šel skozi zakristijo na prosto, od tu pa po poti proti vasi. Seveda sem tekkel, kar so me noge nesle in sem ves upehan prišel do katehista Kabuhaya. Vsi so mi čestitali, češ: »Pater, rešen si. A mi smo bili pripravljani, da ti gremo na pomoč.« Vsi smo zahvalili Boga za čudovito rešitev iz levovega žrela.

Vso noč se mi je sanjalo o levu. V spanju sem nekajkrat zavpil: »Lev, lev!«

Drugi dan smo s katehisti nosili kamenje skup. In postavil sem si poleg kapele skromno koč. Zdaj imam mir pred levom. Tudi vas prosim, da se v molitvi zahvalite Bogu za mojo rešitev.

»Z majhnimi, na skrivnem storjenimi deli ljubezni lahko spreobrnemo mnogo duš, tudi zelo oddaljenih od nas; podpiramo misijonarje in jim prislužimo bogatih darov in podpor.«

(Besede sv. Male Terezije.)

Iz uršulinskega misijona v Južni Afriki.

Piše m. Marija Ksaverija Lesjak, Krugersdorp.

Na priloženi sliki vidijo naši ljubi dobrotniki in bravci »Odmeva« našo misijonsko šolo za zamorčke. Morete si predstavljati, kako je to vse natlačeno in prenapolnjeno. V tej šoli je ena soba in v tej sobi je pet razredov...

Naši zamorčki ne poznajo šol, kot jih imate vi doma. Oprema naše uboge misijonske šole je ta-le: stara miza, en stol in en zaboj.

Naša šola za zamorčke v Krugersdorpju, Južna Afrika. — (Skozi okno gleda m. Marija Ksaverija in pozdravlja vse ljube dobrotnike.)

Tla v šoli so iz ilovice. In če je treba, jih spet z ilovico popravimo.

Preteklo leto smo imeli v Krugersdorpju grozno sušo. Le s težavo smo dobili potrebno vodo. Vse je bilo kot požgano. Končno nam je Bog poslal dežja, vsa narava je na novo oživila. Zatem je pritisnila zopet velika vročina, ki postaja vsak dan večja.

Ali se smem obrniti do blagih dobrotnikov, s prošnjo za mili dar? Vsak dan molimo za naše ljube dobrotnike in prosimo Boga, da bi jim tisočkrat vse povrnil, kar dajo za najubožnejše med ubogimi.

Nekaj tednov nato piše m. Ksaverija Družbi sv. Petra Klaverja sledeče pismo, v katerem se zahvaljuje za prejeto podporo:

Zelo sem se zakasnila, kar prosim, da mi blagovolite oprostiti, upoštevajoč moje misijonsko delo. Pa sprejmite danes tem iskrenejšo in toplejšo zahvalo za vse, vse, kar dohaja po vaših materinskih rokah našemu revnemu misijonu — v podporo ubogim in revnim. Oče nebeški bodi plačnik vaši požrtvovalnosti, povrne naj vam bogato, kot zna samo On, neskončno Dobrotni! Naše skromne molitve bodo spremljale vas in vse vaše zadeve.

Vaša denarna pošiljka me je res presenetila. Bili smo gmotno prav v stiski. Upniki so nam že v drugič poslali račun v poravnavo, a denarja ni bilo. V zaupanju smo pričele devetdnevnic v čast skrbnemu sv. Jožefu z obljubo, da preskrbimo mali kip sv. Jožefa za našo misijonsko cerkvico, če nam bo pomagal iz zadrege. In glejte — na predvečer zadnjega dne naše devetdnevnic sem prejela obvestilo, da je denar na poti — oziroma že tu. Nisem imela prav nikake težkoče, samo podpisala sem — in dvignila denar. Najlepša hvala Vam in svetemu Jožefu!

Ob prvi priliki bom poskrbela, da bodo novokrščenci dobili omenjena imena. Včasih se nudi naenkrat mnogo prilik, nato zopet odmor pri krščevanju.

Tako rada bi Vam kaj več napisala o našem misijonu in o naših ljubih malih zamorčkih.

Upala sem, da bom imela priliko o velikonočnih počitnicah, a bile so kratke, le pet dni. Ves čas smo porabile za snaženje dveh cerkva v Randfinteinu, ki sta izročeni naši oskrbi. Tako sem zopet sredi šolskega leta in vsak dan je prekratek.

Prav ta teden smo pričeli s popraviljanjem naše skromne misijonske cerkvice, oziroma oltarja. Oltar je bil zelo nizek in tabernakelj silno majhen. Med tednom sicer ni Jezusa v naši sredi, a kljub temu je bila prenovitev skrajno potrebna. Z veseljem Vam moram namreč poročati, da se je duhovno življenje v zadnjem letu zelo poživilo med našimi zamorskimi verniki. Dobili smo novega g. misijonarja, ki je večš njihovega jezika, oziroma tujih narečij. Nedeljo za nedeljo se pomikajo dolge vrste odrastlih k obhajilni mizi. Na Veliko noč pa je skoraj vsa cerkev prejela sv. obhajilo. Med postnim časom so bili naravnost vzorni.

Že pred sv. mašo (ob 10. uri) so napolnili cerkev. Nato sv. spoved, okrog 11 ali pol 12 sv. maša, kateri vedno sledi blagoslov z Najsvetejšim. Končno so vsi v zboru opravili pobožnost sv. križevega pota in nato še pevska vaja. Tako

so se z nami vred vračali domov ob 1 ali pol 2 popoldne. In to brez vsakega grižljaja ali nepotrpežljivosti zaradi čakanja.

Samostan karmeličank v Afriških misijonskih krajih.

Pred nekaj leti je bil ustanovljen na Madagaskarju samostan Karmeličank, da bi po molitvah in žrtvah teh Bogu posvečenih oseb prišel blagoslov nebeški na misijone. Škof Foarcadier je poslal Klaverjevi družbi sledeče za-jemljivo poročilo:

Naselbina gobavcev v Južni Afriki. — Misijonske sestre jih strežejo.

Karmel na Tananarivi živi in deluje pač kot sploh samostani, ki so bili ustanovljeni po božji volji: prestajati mora bridke preizkušnje. Toda hčere sv. Terezije se tega ne boje. V Batafo, kjer je bila prvotna naselbina, je umrla ustanoviteljica. Nekatero redovnico so se iz raznih vzrokov vrnile nazaj v Evropo; druge so morale iz zdravstvenih ozirov drugam. Apostolski vikar škof de Saune je sprejel redovnice v Tananarivi junija 1927, nakupile so prostor za novo naselbino, a je že samo nakup prostora izpraznil njih blagajno. Prostor je bil sicer velik, a poslopje na njem preozko in za samostan neprimerno. Za-

enkrat so popravile le najpotrebnejše in sezidale zid za klavzuro. Izprva se je vršila služba božja le enkrat na teden, od 1929 dalje pa vsak dan; ker takrat je že stalo 500 m proč veliko semenišče.

Kmalu so se začele oglašati nove kandidatkinje. Iz Batafo je bila prišla med drugimi tudi novicinja domačinka, pozneje so se ji pridružile tri druge. Dve deklici Evropejki sta vstopili in napravili obljube; kmalu bo tudi tretja storila isto. To je lep dokaz, da je bil samostan potreben. Tu vlada sicer revščina, a z njo tudi pogum in vztrajnost.

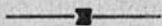
Vendar Karmel na Tananarivi še ni pravi samostan. Sedanja hiša je premajhna in nezdrava. Celice so silno ozke in vse zasedene. Kadar pride kaka nova kandidatinja, jo je treba nastaniti kar pod stopniščem na hodniku. — Jezus nima boljšega stanovanja kot ga imajo sestre. Stanuje v ozki sobi, kjer je poleg njega prostor še za 10 oseb. Škof je bil že nekajkrat v tej kapelici ob preobleki; da je dobil prostora, so morale sestre ograjo pomakniti nazaj, tako da je bil korni prostor za polovico zmanjšan.

Naš Karmel nujno potrebuje velike hiše, kjer bosta imela luč in zrak dovolj mesta. Tako pa gospodarijo po teh tesnih prostorih bledoličnost, mrzlica in druge bolezni, kot je to v slabih stanovanjih navada.

Msgr. de Guebriant je rekel nekoč na kongresu v Lisieuxu: »Ako bi mi bilo treba voliti v misijonu, ki mu načelujem med tem, da pride do 10 tisoč kristjanov tekom enega leta — in med tem, da pride do zdravih samostanov cistercijancev, kartuzijancev itd. — bi se jaz odločil za poslednje, ker se mi zdi to za prihodnost večji dobiček.«

Naš Karmel je za nas obenem mesto in prostor za molitev in žrtve. Naše Karmeličanke bodo za naš seminar in naše kristjane zgled ljubezni do Boga in zato bogat vir božjega blagoslova.

V imenu sv. Terezije Deteta Jezusa prosim pomoči za Karmel v Tananarivi.

Dnevi veselja.

Piše misijonski brat Val. Poznič, misijon Glen-Cowie, Južna Afrika.

Božičnih praznikov se vsak dober kristjan veseli ter jih z veseljem pričakuje. Še bolj pa se teh praznikov veseli misijonar v misijonu, ker ta dan pripelje navadno novorojenemu Jezuščku tudi nekaj novih ovčic, katere se

odpovedo satanu in prisežejo zvestobo sv. Cerkvi in sveti veri našega Gospoda Jezusa Kristusa.

Tako smo tudi mi preteklo leto z veseljem pričakovali božičnih praznikov, ker za ta dan je bilo pripravljenih pet novih katehumenov. V nedeljo pred božičem pa smo imeli sveti krst.

Ob osmi uri zjutraj so se pričeli obredi sv. krsta. Ljudi je prišlo od vseh krajev toliko, da je bila cerkev prenapolnjena. Posebno moških je bilo zelo veliko. Ko so srečni novokrščenci prejeli zakrament prerojenja, se je pričela sv. maša. Med sveto mašo so novokrščenci vsi prejeli prvo sveto obhajilo. Nato je bila pridiga in razlaga obredov.

Otroci misijonske šole Glen-Cowie molijo za svoje dobrotnike.

Sveto opravilo je bilo zaključeno s slovesnim svetim obhajilom.

Pogostili smo slavlence s skromnim kosilom. Po kosilu so se podali na dom našega katehista, kjer so imeli nedolžno razvedrilo.

Na sveti večer o polnoči smo imeli tri svete maše. Poleg katoličanov se je polnočnice udeležilo tudi mnogo poganov in protestantov. Ob devetih zjutraj so bile zadnje tri sv. maše, nato pridiga in sv. blagoslov. Tudi topot je bila cerkev prenapolnjena.

Ne morete si misliti kakšno veselje občuti misijonar v svojem srcu ob takih dnevih. Vidi sadove svojega dela, truda in molitev. To so pa tudi sadovi molitev in žrtvic na-

ših ljubih dobrotnikov v domovini, kateri nam pomagajo pri izpreobračanju tukajšnjih poganov.

Naše misijonsko polje je trdo in težko. Velike ovire nam delajo protestantje, ki so se že 20 let pred nami tu nastanili. Pa njih število gre vedno nazaj, naše naprej. Dosti protestantov pride ob nedeljah k naši sv. maši, mesto k protestantovskemu opraviilu, in to nam daje upanje, da bodo prišli počasi tudi oni k nam. Po večini so že sprevideli da so v zmoti, in da je naša sv. vera edino prava.

Kako se veselim motornega kolesa.

Piše P. Fulko, misijonar-benediktinec, Afrika.

Vedno bolj izprevidim, da tu neobhodno potrebujem motornega kolesa, ako hočem redno obiskovati šole, izpolniti uradne dolžnosti do oblastev, ki me kličejo h glavarju, županu, h kaznjencem v ječe, v državno šolo v Mhangono, kjer se poučujejo sinovi sultanov in poglavarjev, za previdevanje bolnikov, ali za obisk sosednih misijonskih postaj; zakaj ako je le en pater na postaji, mu je spovedovanje zelo otežkočeno. Motorno kolo torej misijonarju povsod prav pride.

Toda predrago je, da bi si ga sam nabavil. Vendar naposled izprevidiš, da štediš na napačnem mestu, kajti prvo je zdravje tudi v misijonih.

Pred 3. tedni sem se s kolesom peljal v Peramiho; drugi dan sem prišel domov s težko glavo in gripo, tako da še sedaj čutim posledice. Toda počivati ne smem, kajti že 4 dni čaka 150 katehumov, da se bodo v 4 mesecih pripravili na sv. krst.

Kraljevo kronanje v Ugandi.

Misijonska sestra M. Konkordia je poslala konec leta 1933 Družbi sv. Petra Klaverja sledeče zajemljivo poročilo o dogodkih v Ugandi:

Glavno mesto je slovesno ozaljšano, ker jutri bodo kronali zamorskega kralja. Povabila so razposlana na vse strani. Od vseh strani prihajajo poglavarji s spremstvom.

Ob 5 zvečer privlečejo na dan veliki boben, imenovan Mpango, ki je sicer vedno spravljen in skrit pred očmi radovednežev. Kralj otvori praznovanje s tem, da trikrat krepko

udari na boben. Potem igrajo domači godci tri dni in tri noči. To so bobnar, flavtar itd. Lica godcev postanejo zabrekla, zato jih mažejo z maslom.

V jutro slavnostnega dne povabi predstojnik misijona svoje kristjane, da naj za kralja molijo, kajti težka odgovornost leži kralju na ramah. Potem se zbere ljudstvo okrog kraljevega gradu, ki stoji na griču nasproti misijonskemu poslopju. Pot na grič je potlakana s preprogami in kožami divjih zveri; toda nihče razen kralja ne sme stopiti nanje. Vseh oči so uprte v vrata kraljeve koče. Točno ob 10 se kralj prikaže na pragu, ogrnjen v dolg in širok plašč. Na glavi ima krono iz samih malih biserov, okrašeno z rdečim papiginim perjem. Njegova brada je podaljšana z repi opic. Za njim se razvrsté njegovi poglavarji, oblečeni približno tako. Pred njimi gre trop vojakov s sulicami, meči in ščiti. Grozno kriče. Ako bi človek ne vedel, da je danes dan miru, bi se jih bal.

Kralj koraka resno in slovesno. Ljudje mu pokladajo ob potu raznovrstna darila. Popoldne in še drugi dan so vojaške vaje in igre.

Preden se je krščanstvo razširilo v teh krajih, je bil ta dan dan strahu in krvi. Teden poprej so rablji izbirali žrtve za ta dan; ker pot od koče do gradiča je morala biti pokrita z mrtvimi trupli. Kralj je smatral za potrebo, da je z vsakim korakom stopil na truplo mrtvega podanika. Tudi eden izmed poglavarjev je moral biti žrtvovan in zadnjo noč vso noč sam sebi peti mrtvaško pesem ob zvokih bobna. Da pokaže svojo spretnost, je kralj prvemu, ki ga je srečal, z neke vrste srpom odsekal glavo, drugega pa je prebodel s sulico. Pri tem se ni smel nihče zgražati, ampak so morali vsi kralja občudovati.

Stari ljudje, ki so še doživljali take grozne dneve, pravijo danes: »Hvala Bogu, da je poslal misijonarje k nam, ki niso nehali poprej, da so odpravili te grozne navade in v naša srca zasejali ljubezen do bližnjega.«

Uslišane molitve

na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije Ledochowske.

V težki in nevarni bolezní sem imela mrzlico v največji meri. Obrnili smo se za pomoč do Marije Terezije Ledochowske in obljubili dar za misijone, če bo prošnja uslišana. Služabnica božja je pomagala, za kar se ji iskreno zahvaljujem in še nadalje priporočam za pomoč.

G. Naglič, Šoštanj.

Zahvaljujem se služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski za ljubo zdravje in več prejetih milosti ter pošiljam obljubljen misijonski dar.

N. N., Kozje.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji za prejeto milost in se ji še priporočam v neki važni zadevi.

F. B., Ribnica.

V dveh zadevah sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in sem bila uslišana. Iskreno se ji zahvaljujem. Priporočam se ji še v neki jako nujni zadevi.

M. K., Stari trg.

V hudi bolezni sem se priporočila služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski in obljubila božinski dar zamorčku. Zdravje se mi je kmalu povrnilo. Izpolnujem svojo obljubo in se služabnici božji iskreno zahvaljujem ter se ji še nadalje priporočam.

A. M., Borovnica.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji Ledochowski za dobljeno ljubo zdravje.

A. E., Račica.

Iz srca se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje neke prošnje. Priporočam se ji še v dveh važnih zadevah in za sinovo zdravje.

M. K., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji za dobljeno milost in prosim javne objave v »Odmevu«.

M. I., Vrh.

V neki zadevi smo se priporočili služabnici božji Mariji Tereziji in bili uslišani. Javno se je tu zahvaljujemo in prosimo še njene pomoči.

F. M., Beltinci.

Iskreno se zahvalim Mariji Tereziji Ledochowski za prejeto milost in se ji še nadalje priporočam.

M. P., Podsreda.

Bila sem zelo bolna in sem se zatekla k Mariji Tereziji, mamici zamorčkov. Kmalu sem ozdravela, zakar se ji prisrčno zahvalim in v znak hvaležnosti pošiljam vsoto za odkup zamorčka iz sužnosti.

K. Č. Ptuj.

Za prejeto milost na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije se iz srca zahvaljujem in prosim objave v »Odmevu«.

Marija Hafner.

Na priprošnjo služabnice božje Marije Terezije, sem zadobila eno milost, zakar se ji javno zahvalim.

Gorje-Bled.

Danes pošiljam obljubljen dar v zahvalo za uslišano prošnjo po priprošnji služabnice božje Marije Terezije. Tudi javna objava v »Odmevu« je bila obljubljena.

Jakob Čater.

V neki zadevi smo se priporočili Mariji Tereziji Ledochowski in smo bili uslišani. Prav iz srca se ji zahvalimo.

M. K., Martinvrh.

Javno se zahvaljujem grofici Mariji Tereziji Ledochowski za več uslišanih prošenj. Vnovič sem se zatekla k njej z novo prošnjo za zdravje na obeh ter za pomoč v službi. Trdno zaupam, da mi bo služabnica božja tudi to prošnjo uslišala.

F. K., Celje.

V neki zadevi sem se zatekel k služabnici božji Mariji Tereziji in sem ji obljubil, da se bom naročil na »Odmev«, če me bo uslišala. Bil sem uslišán, zakar se ji najprisrčneje zahvalim.

F. K., Subotica.

Zahvalim se Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo.

R. F., Vojnik.

V neki težki zadevi smo se priporočili ustanoviteljici Mariji Tereziji. Bili smo uslišani in se ji iskreno zahvalimo.

A. S., Brežice.

Zahvaljujemo se služabnici božji Mariji Tereziji za zdravje in srečo pri živini in se ji še nadalje priporočamo.

Obitelj, Kranj.

Bil sem v strašno veliki zadregi in sem se priporočal Mariji Tereziji Ledochowski, da bi se po njeni priprošnji vse pravično izvršilo. Bil sem uslišán in se ji iskreno zahvalim.

S. V., Sv. Anton.

Zahvalim se služabnici božji Mariji Tereziji za uslišano prošnjo.
M. Sl., Tacen.

V bolezni sem se zatekla k služabnici božji Mariji Tereziji in sem bila uslišana. Pristrčno se ji zahvalim. B. N., Ljubljana.

V hudi zadregi za stanovanje sem se priporočila Mariji Tereziji. Dobila sem stanovanje, zakar se služabnici božji zahvalim, ker vem, da mi je ona pomagala. N. N., Ljubljana.

Zahvalim se služabnici božji za dobljeno zdravje in se ji še priporočam. T. V., Vevče.

V zahvalo Mariji Tereziji Ledochowski za uslišano prošnjo pošiljam misijonski dar. N. N., Šmarje.

Pošiljam zaobljubljeni dar v zahvalo za uslišano prošnjo, katero mi je izprosila služabnica božja Marija Terezija.

M. K., Novo mesto.
Zahvalim se Mariji Tereziji za uslišano prošnjo v neki zadevi.
Z. S., Sv. Danijel.

Iskreno se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji za dobljeno zdravje. G. M. in A., Sv. Jurij.

Zahvaljujem se Mariji Tereziji za pomoč in zdravje pri živini ter se ji še nadalje priporočam. N. N., Rečica.

V hudi bolezni moje edine hčerke sem se z zaupanjem obrnila do služabnice božje Marije Terezije, sv. Antona in sv. Terezije D. J. V ta namen sem začela opravljati devetdnevnic. Položila sem sliko Marije Terezije Ledochowske pod blazino, in hčerki se je zdravje koj začelo počasi vračati. Dolžnost mi veleva, da izpolnim svojo obljubo in se za prejeto milost javno zahvalim v »Odmevu«; znesek za botrinski dar zamorski deklici sledi. Se še priporočam. S. Š., Polzela.

Iz celega srca se zahvalim služabnici božji Mariji Tereziji in sv. Mali Tereziji za vse prejete dobrote. Več let sem telesno trpela, tako, da sem vse upanje izgubila, da zopet ozdravim. Morala sem zapustiti svojo službo in odpotovati v domovino. Pa glejte, priporočila sem se Mariji Tereziji, naj mi izprosi pri Vsemogočnemu vsaj toliko zdravja, da bi lahko zopet delala in šla v službo. In res se mi je zdravje obrnilo na bolje, nobenih bolečin ne čutim in zamogla sem zopet nastopiti službo. Iz vsega srca se zahvalim za prejeto milost in se ji še nadalje priporočam v dušnih in telesnih zadevah, po sebnosti za spoznanje poklica. F. U., Aleksandrija.

V neki bolezni pri živini smo se zatekli k služabnici božji Mariji Tereziji. Pomagala nam je, za kar se ji tu javno zahvalimo.

M. P., Vrh.

Pripomba uredništva: V popolnem soglasju z dekretom Urbana VIII. izjavljamo, da se v vsem, kar v zgoraj omenjenih uslišanih kaže na čudežno ali slično, popolnoma podvržemo sodbi sv. Cerkve.

Na znanje: Radi pomanjkanja prostora nismo mogli priobčiti vseh zahval, ki smo jih prejeli pretekla dva meseca s prošnjo za objavo. Sledijo v prihodnji številki.

Služabnici božji Mariji Tereziji Ledochowski se priporočajo: K. P. Rečica za zdravje na očeh. — I. Č., Ljubljana v neki nujni zadevi. M. A. B. v neki važni zadevi. — M. Š. Prelog v neki gospodarski zadevi. — H. H., Maribor za zdravje na duši in telesu. — Družina K., Dobropole v važnih zadevah. — A. S., Brežice v neki nujni prošnji. Marjana M. za uslišanje prošnje. — M. P. za zdravje v grlu in v drugih zadevah. — N. N., Ljubljana v neki važni zadevi. — M. S. B. v neki važni sodnijski zadevi in za zdravje otrokovo. — P. P., Ljubljana

za zdravje hudo bolne na želodcu; obljublja zahvalo in dar, če bo uslišana. — M. K., Maribor za uslišanje v neki zadevi. — N. N., Kranj za zdravje. — M. V., Prekmurje v važni zadevi. — J. C., Ljubljana v zelo važni zadevi. — P. P., Ljubljana za zdravje in pomoč pri učenju. — V. P., Hotedršica v zelo važni zadevi; obljublja odkup dveh zamorčkov. — P. Š., K. Gorica za spreobrnjenje dveh oseb. — J. B., Celje za ugodno rešitev v važni zadevi. — F. K., Maribor za zdravje. M. J., Celje za uslišanje neke prošnje. — K. C., Celje več važnih zadev, za zdravje, za redovni poklic in spreobrnjenje več oseb. — N. N. za uslišanje v neki važni zadevi; obljublja dar in javno zahvalo.

Naša kronika.

Praznik Marije Matere dobrega sveta smo obhajali letos 29. aprila v lepi stolni cerkvi sv. Nikolaja. Dopoldne je bila sv. maša z izpostavljenim Najsvetejšim v čast naši nebeški varuhinji.

Popoldne ob pol 4 misijonska pridiga in pete litanije Matere božje, nato sv. blagoslov z Najsvetejšim. Preč. g. govornik, stolni vikar Jože Košček je v živih besedah orisal, kako potrebni so ubogi afriški misijoni podpore. Tudi v teh časih splošne svetovne krize je in ostane dolžnost vsakega kristjana, podpirati poganške misijone. Storimo pa to lahko na trojen način: z molitvijo, z darovi in misijonskimi poklici. Č. g. govornik je povdaryl, kako lep zgled nam je dala v tem plemeniti poljska grofica Marija Terezija Ledochowska, ki je zapustila dvor, svoje domače, vse udobnosti življenja, in se popolnoma posvetila in žrtvovala za misijone, in sicer za rešitev duš naših najbednejših črnih poganških bratov in sester. Ustanovila je po navdihu božjem Družbo sv. Petra Klaverja za afriške misijone, ki je razširjena že po vsem svetu in deluje tudi pri nas na Slovenskem. Pred štiridesetimi leti je bila ustanovljena ta pobožna družba. In šele dobrih deset let je od tega, odkar je v sluhu svetosti umrla njena ustanoviteljica, služabnica božja Marija Terezija Ledochowska. Ta velika žena je za časa svojega življenja hodila tudi po naši Ljubljani. Več papežev je s posebnim priznanjem in pohvalo odlikovalo misij. Družbo sv. Petra Klaverja.

Da besede č. g. govornika niso padle na slaba tla, je pričalo darovanje, ki je bilo takoj po pridigi. Blagi darovalci so polagali svoj misijonski dar pred Jezusa, ki je bil skrit v beli hostiji v javno čiščenje. On, neskončni Plačnik vsega dobrega, naj vsak, tudi najmanjši dar tisočero povrne! Tri lepe pesmi je med tem zapel pevski zbor; vmes pa je igral ravnatelj stolnega kora, msgr. Stanko Premrl, krasne preludije. Ljudstvo je dalo duška svoji gorečnosti, vsa cerkev je pela in slavila Mater božjo dobrega sveta, ki naj bo še v bodoče naša in vseh misijonarjev skrbna Mati in zvesta svetovalka.

Zopet smo ogreli svojo misijonsko ljubezen in obnovili sklep, vsak po svoji moči sodelovati in pomagati pri rešitvi duš naših ubogih poganških bratov in sester.

Blagim darovalcem in vsem, ki so na katerikoli način pomagali pri tej lepi misijonski slovesnosti, izrekamo naš prisrčni Bog povrni!

Lepe podobe Presvetega Srca Jezusovega

Podoba presv. Srca Jezusovega mora biti v vsaki hiši, v vsakem stanovanju. Če je še nimate, pišite na naš naslov, da vam jo pošljemo. Imamo lepe, nove podobe, kot ste jo videli v zadnjem »Odmevu«. Predstavlja Srce Jezusovo, kako ljubeče razprostira v objem in blagoslov, iz presvetih ran pa lijejo žarki milosti nad vse, ki častijo njegovo božje Srce.

Velikost 25×37 stane s poštnino vred Din 7.—,

Velikost 37×50 stane s poštnino vred Din 12.—.

Zlasti priporočamo te lepe podobe za posvetitev družin. Kdor naroči 10 ali več podob skupaj, dobi 10% popusta. Naslov: Družba sv. Petra Klaverja, Ljubljana, Metelkova ulica 1.

Dušam, ki ljubijo misijone.

Gospodične z višjo šolsko izobrazbo in učiteljice pa tudi preprosta dekleta, ki imajo redovni poklic in veselje do misijonov, zamorejo biti sprejete v verski zavod notranjih članic Družbe sv. Petra Klaverja kot pomožne misijonarke za Afriko. Priporočamo knjižico »Poklic pomožne misijonarke«. Cena Din 4.50. Naroča se pri Družbi sv. Petra Klaverja v Ljubljani.

Priporočilo v molitev.

K. K. Boh. Bistrica Materi božji, sv. Antonu, sv. Mali Tereziji, služabnici božji Mariji Tereziji za uslišanje v zelo težki zadevi. — Sv. Jurij, Zidani most, M. R., sv. Petru Klaverju, da bi se mož vrnil iz Slavonije v domačo družino, njemu za zdravje in stalno delo, daruje za misijone in obljublja še. — Spindler, Lj., preb. Devici Mariji, sv. Tereziki za zdravje in stanovitnost v poklicu.

Vsako leto 500 svetih maš

berejo za vse naročnike »Odmeva« in za vse dobrotnike Družbe sv. Petra Klaverja afriški škofje in misijonarji. Zato vam ni treba nič posebej plačevati, ampak zadostuje, da ste naročnik »Odmeva iz Afrike« ali pa drugače kaj prispevati za uboge afriške misijone.

Zahvale.

Presvetemu Sredu Jezusovemu, Materi božji, sv. Mali Tereziji, škofu Baraga, Mariji Tereziji Ledochowski, Marjetici Sinclair: M. K., Ljubljana, za dobljeno zdravje; Z. Drašler za uslišano prošnjo; N. N. za uslišanje v važni zadevi; L. T., Orlaka, za izredno pomoč; družina Adler za prejeto milost po opravljeni devetdnevni in se še priporoča.

Spomin na umrle.

Č. m. Marija Alojzija Poljanec, uršulinka v Škofji Loki. — Valentin Dolinšek, Laze. — Franc Belšak, Spuhlje. — Rozalija Golouh, Dol pri Hrastniku. — Elza Pfeifer, Celje. — Ana Peterka, Vrhe. — Jozefa Avšič, Brežice. — Usmiljeni Jezus, daj jim večni mir!

Popolni odpustek,

za vse ude Družbe sv. Petra Klaverja pod navadnimi pogoji:

1. julija, na praznik Dragocene Krvi.

24. avgusta, na praznik sv. apostola Jerneja.

